

КОЛИ НЕ ГОЛОВА, А РОЗУМ ЛИСИЙ[1]

З початку травня мучила ідея
Постригтись наголо одну дівчину,
Хотілось стати витонченою, мов каменя,
Та глянула – щетина навіть є на свинях.

– Чи сповна розуму? – подумалось нещасній,
– Якось інакше б, щоб не зовсім лисо!
Все ж значно красивіше навіть в шерсті власній,
Й обличчя буде схоже не на писк.

Вагаючись, поради запитала в мами –
А та лиш похитала головою...
Але якщо і мама не знайшлась словами,
Подумалось – Погодилась зі мною!

Вона несміло наголо стриждеться вперше,
Що може вийти з того, як дізнатись?
А раптом череп динею лице довершить?
І в чому ніс свій нестандартний приховати?

За тиждень зачіску стару не відновити,
На лису голову звалився клопіт,
Невже у хусточці по вулицях ходити?
Дістали сумніви, прискіпчиві, як допит.

Але схотілось змін, звикай до них терпляче,

Відомо – красоті потрібні жертви,
Вона не зрозуміє їх і не віддячить,
Примхлива, інколи страшніша смерті.

То не біда, коли сміятись будуть з тебе –
Борги твої, твоя за них і плата,
Але рекламувати іншим їх не треба □
В чужих помилках будеш винувата!

Дата написання вірша: 2021-01-14